

în mai multe pîndşpi o amestecătură de floare de sulfă mi de oxidă de zincă.

Zincul detăne kîte odată kînd se încalzese kă sulfă saş kă oare-kare sulfură, prekăm cinabru mi persulfurul de potassiumă.

Sulfatul de zincă încalzit kă kărbăne se pedzce în stape de sulfură.

Sulfurul de zincă anhidru preparat prin metodele precedente este o păbere galbenă mult mai anevoe de tonit dekît zincul; se disolvă închet în acidul chlorhidrică koncentrat, deraşind acidă sulfhidrică.

Sulfurul de zincă nativ este kăposkăt sãv pãme de Blendă. Se găseşte în đeneral în rocşele de tranzişne saş în tãrimşpile primitive stratiforme. Formele sale derivă din sistemă kăvik, mi daş prin klivaşii tetraedri, oktaedri mi dodekaedri.

Adesea blenda este amorfă, de o străktură lamelari saş fibroasă. Koloareă sa varie din galben în vşşn saş în negră. Blenda este prea anevoe atakătş prin acidă azotică mi chlorhidrică.

Se găseşte rar sulfurul de zincă în stape de kărbăne; kăprinde în đeneral sulfură de feră, de cadmiună, de plumbă, de cuprumă, de arsenică, alumină, silice, magnesie, fluorură de calciună.

Sulfurul de zincă, ars pe grătar pînă la rouă încis, deraşne acidă sulfosă, mi prodzce mai întiăş şn sub-sulfată; dar la o temperatură mai înşlădată, ačeastă din şrtă sare se deskompăne mi lasă pentră residă oxidă kărat: ardearea kămplektă a blendei este destă de anevoe.

Sulfurul de zincă se kămbină kă sulfură alcalină. D. Berthier prodzce şn sulfură îndoit de zincă mi de sodiună, tonind sulfurul de zincă kă carbonatul de sodă.

Đşş D. Berzelius, se poate skoate tot zincul kăprins în blendă, distilînd ačest sulfură kă o parte de kărbăne mi 5 părşş mi a treia parte de carbonată de calce.

SULFURU DE ZINCU. $ZnO, SO_3, 7HO$.

Sulfatul de zincă este alb; kînd kristalisă la tem-